

Уводъ

Общи думи. — Всѣки народъ, който желае да си подготви по-добро бъдеще, трѣбва усърдно да изучава своето минало отъ всѣка страна.

Правейки издирвания върху историческитѣ основи на бълг. народно знаме, още веднажъ почувствувахъ колко малко и откъслечни сж сведенията ни за нашето участие въ разнитѣ въоръжени борби, заедно съ близки и далечни намъ държави, срещу Турция. Дѣлата ни съ оржие въ ржка, даже презъ 18 и 19 вѣкове, не сж изследвани въ една по-пълна форма, отъ чисто военно гледище. Непростима грѣшка ще бжде, ако продѣлжимъ да се отнасяме съ досегашното равнодушие. Не можемъ да чакаме други да пишатъ за насъ — това не е въ тѣхенъ интересъ.

Направи ми особено впечатление, че ако изследването на участието ни въ по-отдавнашнитѣ войни е по-мжчно, понеже архивитѣ сж вънъ отъ Бѣлгария, а участницитѣ отдавна измрѣли, не така е било за Сръбско-турската война презъ 1876 г. Но и тукъ не е направено повече. Пропустнатото време е безвъзвратно и нѣма полза само отъ съжаление. Все пакъ не е съвсемъ късно да се пристъпи къмъ събиране източницитѣ за описание на нашето участие въ тази война, като се изследватъ не само нашата литература и архиви, но и чуждитѣ, главно сръбскитѣ.

Като приносъ за увеличаване изворитѣ за описване дѣлата на бѣлгаритѣ въ тази война се публикува и дневникътъ на четата съ войвода Панайотъ Хитовъ, съхраняванъ до сега отъ неговия синъ г. Ал. П. Хитовъ—софийски адвокатъ.

На неговата добра воля се дължи появяването на този дневникъ въ нашия печатъ, около 60 и повече години следъ писането му.